

Πολιτικός Απολογισμός της Καμπάνιας #freethemoria35

Η επιλογή της αλληλεγγύης με τους διωκόμενους μετανάστες...

Ξεκινώντας την καμπάνια #freethemoria35 μετά τα γεγονότα στις 18 Ιουλίου στο κέντρο κράτησης της Μόριας, γνωρίζαμε εξ αρχής ότι θα βρίσκαμε μπροστά μας πολλές δυσκολίες. Η έλλειψη σχέσεων με τους περισσότερους από τους διωκόμενους μετανάστες, το εμπόδιο της γλώσσας και διαφορετικών πολιτικών-πολιτισμικών δεδομένων, ο οικονομικός φόρτος ενός δικαστικού αγώνα αλλά και οι διάφοροι ενδιαφερόμενοι που ο καθένας με τον τρόπο του και για τους δικούς του σκοπούς θα εμπλέκονταν στην υπόθεση, μας είχαν προϊδεάσει για τις δυσκολίες που θα συναντούσαμε. Τα περισσότερα δεδομένα της υπόθεσης μας ήταν αρχικά άγνωστα, καθώς η έλλειψη νομικού εκπρόσωπου από τη μεριά μας που θα ακολουθούσε την υπόθεση και οι άμεσες προφυλακίσεις για τους 30 από τους διωκόμενους σε διάφορες φυλακές ανά την Ελλάδα, έκανε δύσκολη την επικοινωνία μαζί τους και την ανάπτυξη των πρώτων αλληλέγγυων κινήσεων. Αυτό που ήταν όμως ξεκάθαρο ήταν η βιαιότητα της αστυνομικής επιχείρησης, οι τυφλές συλλήψεις που ακολούθησαν και η εμπέδωση της τρομοκρατίας για τους εγκλωβισμένους της Μόριας, κάτι που εντάθηκε ακόμα παραπάνω όταν μία βδομάδα αργότερα ακολούθησε διευρυμένη αστυνομική επιχείρηση εντός του κέντρου κράτησης με δεκάδες διοικητικές συλλήψεις.

Η αβεβαιότητα για την εξέλιξη των αιτημάτων ασύλου τους, ο φόβος της απέλασης, ο εγκλωβισμός στα νησιά και στις άθλιες συνθήκες των κέντρων κράτησης, η βίαιη καθημερινή αντιμετώπισή τους από τις αστυνομικές δυνάμεις και ο αποκλεισμός και περιθωριοποίησή τους από τις τοπικές κοινωνίες, αποτελούν το απαραίτητο μείγμα αλληλοδιαπλεκόμενων εξουσιών και κατασταλτικών μέσων για την *πειθάρχηση των μεταναστών-ριων*. Οποιοσδήποτε προσπάθειες να ορθώσουν αντιστάσεις απέναντι στις συνθήκες αποκλεισμού και υποτίμησης που βιώνουν, βρίσκονται αντιμέτωπες με βίαιες κοινωνικές και αστυνομικές επιθέσεις εναντίον τους, με τη δικαστική εξουσία να ολοκληρώνει τον αντιεξεγερτικό πεδίο, παραπέμποντάς τους σε δίκες.

Έτσι και στις υποθέσεις που παρακολουθήσαμε από το κολαστήριο της Μόριας και της Πέτρου Ράλλη, αλλά και σε υποθέσεις που αφορούσαν την προσπάθεια δημόσιας διαμαρτυρίας των μεταναστών, όπως έγινε πρόσφατα με την περίπτωση αφγανών μεταναστών-ριών που η απόφαση να μεταφέρουν τη διαμαρτυρία τους στην πλατεία Σαπφούς οδήγησε σε πογκρόμ εναντίον τους. Επιθέσεις που δεν έχουν μόνο ένα τιμωρητικό χαρακτήρα για όσους-ες τολμούν να ορθώνουν αντιστάσεις, αλλά ταυτόχρονα αποσκοπούν στο να λειτουργήσουν παραδειγματικά για όλους-ες τους υπόλοιπους-ες που βρίσκονται στις ίδιες συνθήκες.

Το μήνυμα ότι οι μετανάστες πρέπει να παραμένουν κάτω από το πέπλο αορατότητας που τους έχει επιβληθεί, προσπαθεί να εδραιωθεί βάζοντας σημαντικά εμπόδια στην ανάπτυξη των αγώνων τόσο ενάντια στα κέντρα κράτησης όσο και στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό μέσα στον οποίο αναπτύσσονται.

Παρόλες τις παραπάνω δυσκολίες η επιλογή να σταθούμε στο πλευρό τους, φαινόταν μονόδρομος. Ο βασικός σκοπός της καμπάνιας ήταν άλλωστε, πέρα από την υποστήριξη σε υλικό και νομικό επίπεδο που θα προσφερόταν στους διωκόμενους, να επανερχόταν στο δημόσιο και κινηματικό διάλογο οι αντιμεταναστευτικές πολιτικές τους ελληνικού κράτους και της ευρωπαϊκής ένωσης. Μία παρεμφερή υπόθεση από τα κολαστήρια της Π.Ράλλη και η επιλογή συντρόφων—ισών να την αναδείξουν και να ξεκινήσουν μία ανάλογη καμπάνια έδινε τη δυνατότητα της σύνθεσης των δύο αυτών αγώνων και μίας ευρύτερης δυναμικότερης απάντησης. Η εμφάνιση ενός ακόμα δικαστηρίου (για γεγονότα που είχαν λάβει μέρος στο κέντρο κράτησης της Μόριας στις 10 Ιουλίου), λίγο καιρό μετά και για το οποίο δεν γνωρίζαμε νωρίτερα αλλά αφορούσε πρόσωπα με τα

οποία είχαν αναπτυχθεί σχέσεις μέσα από την καμπάνια, ήρθε να την διευρύνει ακόμα περισσότερο, προσθέτοντας όμως και ακόμα περισσότερα βάρη.

Διάρρηξη της αορατότητας

Από την αρχή κρίθηκε πρωτεύον να καταφέρουμε να διαρρήξουμε την αορατότητα μέσα στην οποία κινδύνευε να περιέλθει η υπόθεση. Τα βίντεο που κυκλοφόρησαν από την βίαιη αστυνομική επιχείρηση αρχικά έδιναν μία δημοσιότητα, η οποία και προκάλεσε το ενδιαφέρον σε διάφορες συλλογικότητες αλλά και οργανώσεις. **Διάφοροι έτρεξαν να εκφράσουν τη δυσαρέσκειά τους αλλά και να καταδικάσουν, ήταν όμως εύκολα προβλέψιμο ότι μόλις κατακαθόταν η σκόνη από τα δακρυγόνα, και εξαφανίζονταν οι διωκόμενοι μέσα στα μπουντρούμια του ελληνικού κράτους, η υπόθεση θα είχε πλέον έναν αρχειακό χαρακτήρα για τους περισσότερους.**

Με τη βοήθεια συντρόφων-ισσών από διάφορες πόλεις της Ελλάδας αλλά και από το εξωτερικό ξεκίνησε η καμπάνια προπαγάνδισης με διάφορες, κυρίως ενημερωτικές κινήσεις το πρώτο διάστημα, με σκοπό να υπάρξουν δυναμικότερες παρεμβάσεις πλησιάζοντας στο δικαστήριο. Κινήσεις από την Πάτρα μέχρι την Καβάλα, αλλά και από τη Βαρκελώνη μέχρι τη Rojana, προσέδωσαν στην υπόθεση ένα σημαντικό χαρακτήρα, πέρα από τα στενά σύνορα του ελληνικού κράτους που εξελισσόταν, αλλά και πέρα την μονοθεματικότητα στην οποία πολλές φορές περιέχονται οι μεταναστευτικοί αγώνες.

Διεξαγωγή της δίκης

Μπροστά στην κινητικότητα που υπήρξε εντός Λέσβου, αλλά και εκτός, για την υπόθεση, το κράτος ανταπάντησε ορίζοντας ως έδρα του δικαστηρίου για τις δύο δίκες το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Χίου. Η κίνηση είχε έναν ξεκάθαρα απομονωτικό χαρακτήρα καθώς τα εμπόδια στο να παραβρεθούν για μεγάλο χρονικό διάστημα αλληλέγγυοι-ες στη Χίο στο πλευρό των διωκόμενων είναι προφανή. Η επιλογή της Χίου όμως δημιουργούσε σοβαρά προβλήματα στη διεξαγωγή μίας δίκαιης δίκης. Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι που βρίσκονταν με περιοριστικούς όρους στη Μυτιλήνη (5 για το δικαστήριο των 35 και ένας για το δικαστήριο των 10), δεν είχαν καμία οικονομική δυνατότητα να μετακινηθούν και να παραμείνουν στη Χίο. Με την επιλογή αυτή δηλαδή, βρισκόντουσαν αποκλεισμένοι από την ίδια τους τη δίκη. Το ίδιο ίσχυε και για τους μάρτυρες υπεράσπισης των 2 υποθέσεων, αφού όσοι δεν είχαν απελαθεί ή αποκλείονταν λόγω των γεωγραφικών περιορισμών που τους έχουν επιβληθεί λόγω της διαδικασίας εξέτασης των αιτημάτων ασύλου, θα έπρεπε να σηκώσουν ένα σημαντικότερο οικονομικό κόστος. Μπροστά σε αυτό το αδιέξοδο, κλήθηκαν οι διάφορες οργανώσεις που εκπροσωπούσαν τους 5 για την πρώτη υπόθεση αλλά και η συνέλευση αλληλεγγύης στη συνέχεια να καλύψουν αυτό το κόστος. Η πρακτική του αποκλεισμού μαρτύρων μέσω διάφορων διοικητικών μέτρων, ιδιαίτερα σε υποθέσεις που σχετίζονται με μετανάστες-ριες, είναι καθιερωμένη στην ελληνική δικαιοσύνη. Σε δεκάδες υποθέσεις στο παρελθόν είδαμε βασικούς μάρτυρες, υπεράσπισης ή κατηγορίας, να απελούνται ή να αποκλείεται η παρουσία τους στο δικαστήριο λόγω της μη κατοχής νόμιμων εγγράφων. Μία πολιτική πρακτική που έρχεται ουσιαστικά να αποκλείσει την πρόσβαση χιλιάδων μεταναστών-ριών στη δικαιοσύνη, αφήνοντάς τους-ες έκθετους-ες στην εκμετάλλευση και τον φόβο.

Η διασφάλιση μίας δίκαιης δίκης επιβάλλει ότι στους διωκόμενους δίνεται η ευκαιρία να υπερασπιστούν τον εαυτό τους ανεξαρτήτως των οικονομικών μέσων που διαθέτουν. Η εξασφάλιση αυτής της συνθήκης είναι ένας αγώνας ενάντια στην ταξική φύση του δικαστικού συστήματος.

Η επιλογή του δικαστικού συστήματος όμως να μην προσφέρει μία δίκαιη δίκη προς τους διωκόμενους, φάνηκε κυρίως στο δικαστήριο των 35 και από τη (μη) προετοιμασία του να διεξάγει

μία δίκη με ξενόγλωσσους κατηγορούμενους. Η ημερομηνία της δίκης ήταν πολύ καιρό γνωστή όπως και οι γλώσσες που μιλούσαν οι κατηγορούμενοι. Φτάνοντας όμως εκεί, διαπιστώσαμε ότι όχι μόνο δεν είχαν προβλεφθεί οι κατάλληλοι διερμηνείς, αλλά και η ίδια η έδρα ουσιαστικά αδιαφορούσε ως προς τη διαδικασία της διερμηνείας. **Οι 35 ουσιαστικά βρισκόντουσαν θεατές χωρίς υπότιτλους και μεταγλώττιση στην παράσταση που είχε στηθεί και θα αποτελούσε ένα δικαστήριο στο οποίο κρινόταν ουσιαστικά το μέλλον τους.** Το ίδιο διαφάνηκε όμως ακόμα και κατά την διαδικασία των καταθέσεων των μαρτύρων υπεράσπισης και της απολογίας των κατηγορούμενων. Η έδρα όχι μόνο διέκοπτε συνεχώς τους μάρτυρες υπεράσπισης μην αφήνοντάς τους να καταθέσουν αυτά που γνώριζαν ή να επεκταθούν στην πολιτική φύση της δίκης αλλά ήταν άκρως απειλητική και επιθετική με τους περισσότερους. Χαρακτηριστικά στον πρώτο μετανάστη μάρτυρα που προσήλθε να καταθέσει τον απειλούσε επανειλημμένα με την κατηγορία ψευδορκίας ενώ σε άλλο μάρτυρα, μέλος της συνέλευσης αλληλεγγύης, η εισαγγελέας δεν δίστασε να του επιτεθεί έντονα, όταν αυτός αρνήθηκε να καταθέσει αυτά που του υποδείκνυε. Και αν δεν δόθηκε χρόνος στους μάρτυρες υπεράσπισης, τα προσχήματα δεν κρατήθηκαν ούτε κατά τη διάρκεια της απολογίας των κατηγορούμενων. Ήταν άλλωστε εμφανές ότι για την έδρα δεν είχε καμία απολύτως σημασία και δικονομική αξία τι θα κατέθεταν κάποιοι μαύροι μετανάστες, όταν νωρίτερα είχαν καταθέσει εναντίον τους τόσους μπάτσοι ψευδομάρτυρες. Όπως δεν είχαν σημασία όλα τα στοιχεία που κατατέθηκαν που παρουσίαζαν την τυφλότητα της αστυνομικής επιχείρησης σε τόπο και χρόνο που δεν συνέβαινε τίποτα. Η απόφαση φαινόταν εξαρχής προειλημμένη. Κάτι άλλωστε που αντιμετώπισαν και οι κατηγορούμενοι στην υπόθεση της Πέτρου Ράλλη, όπου επίσης το οπτικοακουστικό υλικό που αποδείκνυε την αναιτιολόγητη επίθεση των φρουρών εναντίον των έγκλειστων μεταναστών, δεν λήφθηκε τελικά υπόψιν.

Η απόφαση για τους 35, θα λειτουργούσε παραπλανητικά με τον αμφίσημο χαρακτήρα της. Από τη μία οι κατηγορούμενοι θα απαλλάσσονταν από τις βαρύτερες κατηγορίες, κάτι που θα τους έδινε τη δυνατότητα αποφυλάκισης από τις φυλακές που κρατούνταν, αλλά από την άλλη θα τους επιβάλλονταν ποινές που θα δικαιολογούσαν τις συλλήψεις αλλά και θα μπορούσαν να τους προκαλέσουν περεταίρω προβλήματα. Με βάση την απόφαση αυτή οι διωκόμενοι βρέθηκαν να τιμωρούνται εκ νέου για τα αδικήματα που μόλις είχαν αποφυλακιστεί, καθώς με την επιστροφή τους στα κέντρα κράτησης οδηγήθηκαν στα κρατητήρια ως αναγνωρισμένοι ταραχοποιοί. Επίσης κατηγορούμενοι για τους οποίους είχαν εκδοθεί απορριπτικές αποφάσεις στα αιτήματα ασύλου τους κατά τη διάρκεια της προφυλάκισής τους βρέθηκαν στις λίστες των προς άμεση απέλαση κάτι που μέχρι στιγμής έχει αποτραπεί χάρις στην περαιτέρω κινητοποίηση αλληλέγγυων και δικηγόρων. Μπροστά σε αυτή τη μεταχείριση, μέχρι στιγμής, ένας από τους 35 διωκόμενους, έχοντας ήδη περάσει μήνες εγκλωβισμένος στο νησί, και άλλους 9 κρατούμενους στις ελληνικές φυλακές, παραιτήθηκε του αιτήματος ασύλου του, και απελάθηκε στην Τουρκία.

Είναι αυτό το σημείο εξαίρεσης για τόσους-ες χιλιάδες μετανάστες-ριες, που καλούνται να αντιμετωπίσουν τα δικαστικά συστήματα χωρίς να τους έχουν αναγνωριστεί βασικά δικαιώματα που υπάρχουν για τους γηγενείς και δυτικούς πολίτες. Έκπτωτοι από το σύστημα, αντιμετώπιζονται μονίμως με τη Σκύλα και τη Χάρυβδη των ποινικών και διοικητικών μηχανισμών υποτίμησης και καταστολής.

Μπροστά στην αυθαιρεσία της σύλληψης και της δίκης τους, έτσι όπως εκφράστηκε από τους ίδιους τους διωκόμενους στους-ις συντρόφους-ισες που βρέθηκαν κοντά τους, το μόνο πράγμα που τους έκανε να νιώθουν την οποιαδήποτε ασφάλεια ήταν η παρουσία αλληλέγγυων που τους εξασφάλιζε πως ό,τι και αν γινόταν θα βρισκόντουσαν κάποιοι αυτόπτες μάρτυρες για να το καταγράψουν και να μην επιτρέψουν να χαθούν άκλαυτοι μέσα στις δαγκάνες του δικαστικού συστήματος. Είναι δυστυχώς εύκολο να φανταστούμε την τύχη τόσων μεταναστών-ριών που σέρνονται στα δικαστήρια χωρίς να τύχουν της αλληλεγγύης και της προβολής που έλαβαν οι μετανάστες στις υποθέσεις αυτές.

Πέρα όμως από την απόσταση που έπρεπε να διανυθεί και για να φτάσουμε στο δικαστήριο και την εχθρότητα της έδρας, σοβαρό ήταν και το κλίμα τρομοκρατίας που είχε δημιουργηθεί στη Χίο εν όψει του δικαστηρίου. Σε μία πόλη χωρίς καμία ουσιαστική προηγούμενη εμπειρία σε μία κεντρική πολιτική δίκη, στοχευμένα δημοσιεύματα σε τοπικές φυλλάδες καλλιέργησαν μία άκρως επιθετική εικόνα ως προς τις κινήσεις αλληλεγγύης που οργανωνόντουσαν, δίνοντας το πάτημα στις αστυνομικές δυνάμεις να στήσουν μία επιχείρηση πέραν κάθε λογικής εντός και εκτός του δικαστηρίου. Οι κατηγορούμενοι και οι αλληλέγγυοι-ες, ιδιαίτερα τις πρώτες μέρες, βρέθηκαν ενώπιον όλης της αστυνομικής δύναμης της Χίου με πολλαπλούς ελέγχους στην είσοδο και συνεχή επιτήρηση. **Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί ότι στην ίδια παγίδα φόβου είχαν πέσει και μέρη του τοπικού αλληλέγγυου κόσμου που βρέθηκαν να αναπαράγουν τα ίδια τρομολαγνικά σενάρια.** Στην επιθυμία απομόνωσης της δίκης στο νησί της Χίου συνέβαλε κατά ατυχή σύμπτωση απεργία της ΠΝΟ, που διεξήχθη τις τελευταίες δύο μέρες πριν ξεκινήσει το δικαστήριο, αποκλείοντας συντρόφους-ισσες που θα παρευρισκόντουσαν από άλλα μέρη. Το αίσθημα όμως της απομόνωσης ήρθε να διαρρήξει σημαντική κινητοποίηση από συντρόφους-ισσες που διαμένουν στη Χίο, οι οποίοι από τη μία μας διευκόλυναν σε οτιδήποτε χρειαστήκαμε στο άγνωστο για μας τοπίο της Χίου, και από την άλλη στάθηκαν αλληλέγγυοι-ες καθ' όλη τη διάρκεια των δύο δικών που εξελίχθηκαν.

Ο σύνθετος ρόλος των ΜΚΟ

Ένα σημαντικό ακόμα στοιχείο που συναντήσαμε στην διάρκεια της καμπάνιας ήταν ο ρόλος των ΜΚΟ ως εμπλεκόμενοι φορείς. Έχει πολλάκις ειπωθεί ο ρόλος που παίζουν οι οργανώσεις αυτές στη διαχείριση των μεταναστευτικών πληθυσμών. Έτσι όπως στους υπόλοιπους τομείς, έτσι και στην υπόθεση αυτή ο διττός τους ρόλος έκανε την εμφάνισή τους.

Μετά τα γεγονότα του Ιουλίου, διάφορες ΜΚΟ εμφανίστηκαν πρόθυμες να αναλάβουν μέρος της νομικής υποστήριξης των 35 διωκόμενων. Όπως ήταν αναμενόμενο, μόλις η δημοσιότητα της υπόθεσης είχε υποχωρήσει εν αναμονή του δικαστηρίου, πολλές εγκατέλειψαν την υπόθεση, χωρίς καν να χρειαστεί να ενημερώσουν τους μετανάστες που εκπροσωπούσαν. Μάλιστα, ο πρόεδρος της ΣΥΝΥΠΑΡΞΗΣ, μίας ΣΥΡΙΖΑϊκής ΜΚΟ, που είχε εγκαταλείψει 2 μετανάστες που εκπροσωπούσε μόλις 1 μήνα πριν τη δίκη, σε μία υποκριτική προσπάθεια εμφανίστηκε στο δικαστήριο για να καταθέσει ως μάρτυρας υπεράσπισης, κάτι που του απαγορεύτηκε από τη συνέλευση αλληλεγγύης. Χαρακτηριστικότερη όμως του ρόλου πολλών ΜΚΟ είναι ο ρόλος της EURORELIEF στην υπόθεση των 10 διωκόμενων μεταναστών για τα γεγονότα στις 10 Ιουλίου. Υπενθυμίζουμε ότι κατά τη διάρκεια των γεγονότων, τα κοντέινερ γραφεία/αποθήκες της οργάνωσης εντός του κέντρου της Μόριας είχαν στοχοποιηθεί και καεί από τους διαμαρτυρόμενους λόγω του ρόλου που επιτελεί η οργάνωση εντός του κέντρου και σε πλήρη συνάρτηση με τις αρχές. **Ο υπεύθυνος της οργάνωσης Jeremy Holloman, υπέδειξε ονομαστικά στις αρχές μετανάστη που «αναγνώρισε» να συμμετέχει στα γεγονότα, αλλά και συνέλεξε οπτικοακουστικό υλικό από τα τηλέφωνα των εργαζόμενων αλλά και των εθελοντών της οργάνωσης το οποίο και παρέδωσε στις διωκτικές αρχές.** Μέσα από το υλικό αυτό σχηματίστηκαν δικογραφίες για 4 ακόμα άτομα.

Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί ότι άλλες οργανώσεις που ενεπλάκησαν στην υπόθεση, πέραν των λόγων που μπορεί να το έκανε η κάθε μία, λειτούργησαν θετικά στην υπεράσπιση των μεταναστών, προσφέροντάς τους αξιοπρεπή νομική εκπροσώπηση με κάποιες μάλιστα να τους συμπαρίστανται καθ' όλη την εξέλιξη της υπόθεσης αλλά και στη συνέχεια, στην προετοιμασία των μεταγενέστερων αιτημάτων ασύλου τους.

Λοιπά Συμπεράσματα

Η δικαστική αυθαιρεσία εναντίων των διωκόμενων μεταναστών δεν μπορεί να ιδωθεί ξεχωριστά από τις δεκάδες άλλες υποθέσεις συντρόφων και αντιστεκόμενων αλλά ακόμα και συγγενικών τους προσώπων. Όλο και συχνότερα γινόμαστε θεατές υποθέσεων όπου η δικαστική εξουσία επιτελεί το

αντιεξεγερτικό της ρόλο ως ένα βασικό συστατικό κομμάτι της κρατικής και καπιταλιστικής εξουσίας. **Οι τυφλές διώξεις, οι προφυλακίσεις, οι ανυπόστατες καταδίκες θα συνεχίζουν να αξιοποιούνται ως εργαλεία εναντίον όσων συνεχίζουν να αμφισβητούν την προέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού πάνω στις ζωές τους ή και στις ζωές άλλων.**

Αυτό που τείνει να γίνει όμως εξαιρετικά ανησυχητικό είναι η κανονικοποίηση των μαζικών και τυφλών δικαστικών διώξεων. Στη Λέσβο έχει χαθεί πλέον ο αριθμός από τις διώξεις που έχουν ασκηθεί σε μετανάστες από το κολαστήριο της Μόριας, δήθεν για γεγονότα που έχουν προκαλέσει. Κακουρηγηματικές διώξεις για υποθέσεις με ανύπαρκτα συμβάντα, απομακρύνσεις και απελάσεις για όσους αρχίζουν να αναλαμβάνουν πιο κεντρικούς ρόλους στην οργάνωση των μεταναστών, αλλά και διώξεις σε όσους αποτελούν μάρτυρες σε ρατσιστικά και εγκληματικά γεγονότα ενάντια στον εγκλωβισμένο πληθυσμό.

Σε αυτή τη συνθήκη που όλο και περισσότεροι χώροι σαν τα κέντρα κράτησης αλλά και πληθυσμιακές ομάδες βρίσκονται σε καθεστώς εξαίρεσης, είναι επιβεβλημένο να σταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις δίπλα στους διωκόμενους. **Είναι αυτό το σημείο που παρά τις προσπάθειες της κυριαρχίας διαρρηγνύεται η απομόνωση που τους επιβάλλεται, ενθαρρύνοντάς τους για τη συνέχιση των αντιστάσεών τους, αλλά και τη συνάντησή τους με τα τοπικά κινήματα στην κατεύθυνση των κοινών αγώνων.** Πρακτικά μπορεί να φαντάζει αδύνατο να ακολουθηθούν στο δικαστικό κομμάτι όλες οι υποθέσεις. Η δικαστική βιομηχανία των διώξεων είναι κατασκευασμένη στο να ξεπερνά τις χρονικές και υλικές δυνατότητες των κινήματων. Η αλληλεγγύη όμως χρειάζεται να είναι παρούσα σε όσο το δυνατόν περισσότερα σημεία, διεκδικώντας αυτές τις συνδέσεις.

Για να συνεχίσει η αλληλεγγύη να περπατά σε όλο και περισσότερα εδάφη....